

Sygn. akt I CSK 1045/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko C. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3617 (trzy
tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. utrzymał w mocy wydany w dniu 3 października 2011 r. wyrok zaoczny, w którym zasądził od pozwanego C. K. na rzecz powoda J. K. kwotę 264.741,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2006 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu w wysokości 20.438 zł tytułem wynagrodzenia należnego powodowi na podstawie zawartej przez strony umowy zlecenia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...]. oddalił apelację pozwanego, który twierdził, że nie zachodziły ustalone w umowie przesłanki uprawniające powoda do naliczenia wynagrodzenia prowizyjnego od wskazywanej przez niego kwoty, otrzymanej przez pozwanego tytułem odszkodowania za niewykonanie umowy zawartej z pomocą powoda, a nie w ramach realizacji tej umowy.

Sąd Apelacyjny uznał za uzasadniony pogląd Sądu pierwszej instancji, że świadczenie pieniężne, uzyskane przez pozwanego od klubu [...] na mocy wyroku Sądu Arbitrażowego ds. Sportu w [...], mieściło się w pojęciu „wszelkich kwot brutto należnych zawodnikowi na podstawie kontraktu ...”, stanowiących bazę do obliczenia prowizji powoda. Sąd odwoławczy ocenił, że roszczenie powoda dotyczące zapłaty wynagrodzenia nie było przedawnione, ponieważ jego wymagalność powiązana była ze spełnieniem przez klub [...] świadczenia zasądanego na rzecz powoda na podstawie wyroku Sądu Arbitrażowego w [...]. Sąd Apelacyjny wskazał, że wniosek o zavezwanie pozwanego do próby ugodowej (złożony w dniu 9 września 2008 r.) przerwał bieg przedawnienia roszczenia, a okoliczności sprawy, w szczególności lojalne zachowanie powoda względem pozwanego wyrażające się w niewystępowaniu z roszczeniami dopóki nie uzyskał on rzeczywistego świadczenia od klubu, który zerwał z nim współpracę, uzasadniałoby zastosowanie art. 5 k.c. przy ocenie zarzutu przedawnienia.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 5 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pozwany oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Pozwany wskazał na potrzebę wyjaśnienia, „czy na gruncie art. 65 § 1 i 2 k.c. możliwa jest taka interpretacja woli stron umowy, zgodnie z którą ustalenie przez strony, że wynagrodzenie agenta obliczane jest stosunkowo do świadczeń otrzymanych na podstawie umowy, którą zawarł dzięki agentowi dający zlecenie, daje podstawę do uznania, że również zasądzone świadczenia odszkodowawcze z tej ostatniej umowy stanowią podstawę tego wynagrodzenia oraz czy świadczenie odszkodowawcze przyznane w związku z niewykonaniem kontraktu wyłącznie na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących jest świadczeniem dokonanym na podstawie kontraktu, a więc jest bezpośrednią konsekwencją czynności prawnej (zaciągnięcia zobowiązania) dokonanej przez jego strony, czy też skoro znajduje ono podstawę prawną wyłącznie w przepisie prawa powszechnie obowiązującego nie może być utożsamiane ze świadczeniami zrealizowanymi na podstawie kontraktu, a wyłącznie na podstawie ustawy jednak w związku ze zdarzeniem prawnym jakim jest niewykonanie kontraktu.”

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurystycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli

prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym.

Skarżący powinien dostrzegane zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurystyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Tych wymagań nie wypełnia zagadnienie przedstawione przez pozwanego, które nie ma charakteru abstrakcyjnego, bowiem stanowi w istocie pytanie o prawidłowość wykładni konkretnej umowy zawartej między stronami i znaczenie jej postanowień. Zawarte w pytaniu zagadnienie natury ogólnej, odnoszące się do kwestii czy odszkodowanie za niewykonanie umowy stanowi co do zasady kwotę należną na podstawie umowy, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której decydujące jest, jak strony rozumiały konkretne postanowienia umowy i jakie ich rozumienie było uzasadnione według przyjętych reguł wykładni. Te zaś zostały wielokrotnie wyjaśnione w orzecznictwie (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168, czy wyrok z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 351/00, OSNC 2001/6/95).

Skarżący nie przedstawił w uzasadnieniu wniosku argumentów wskazujących na rzeczywistą potrzebę podejmowania po raz kolejny problematyki wykładni umów, w konsekwencji nie zachodzi wskazana przez niego postawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).